

haft Lejlighed til at følge den meget nøje fra den første lille Krusning, fra de første Sandskorn begyndte at hvirvles op —, at jeg sjældent her i Landet har oplevet en saadan Løgnagtighed som denne Pressekampagne og denne Storm i den offentlige Mening, sjældent har oplevet noget saa bundløgnagtigt helt igennem og i alle Enkeltheder. Men saa skete der det, at da denne Storm rejste sig, blev der rørt Vande, og i rørt Vande er det godt at fiske, siger man for et gammelt Ord, og saa var der en revanchetørstig Politiker, som saa denne Storm rejse sig og mærkede de rørte Vande og sagde: Der kunde maaske være godt at fiske, og derefter fik hele Historien en politisk Vending, som de, der rejste den fra først af, ikke havde drømt om.

Hele Sagens Forhistorie er jo denne: En Polemik mellem to københavnske Blade. Nu ved maaske mange, at Forholdene indenfor den københavnske Bladverden for Tiden er meget trykkende. Mange Blade kæmper en meget haard Kamp for Tilværelsen; Dyrtiden og Krigskonjunkturerne mærkes ogsaa der, men paa en særlig uheldig Maade. Pressen staar overfor en særdeles alvorlig Forhøjelse af Prisen paa Papir; og Konkurrenceforholdene er ved ikke saa faa Blade ret haarde. Det gælder om at gøre sig bemærket, at vække Ørenlyd, at faa en Sag, man kan slaa sig op paa. Naa, et lille Blad i en trykket Situation fandt denne Sag. Mærkværdigt er det — maa jeg i denne Sammenhæng sige —, at i al denne moralske Indignation, som nu fra alle fire Verdenshjørner blæser over vort lille kære Land, har jeg ikke hørt en eneste Røst, der var moralsk indigneret over, at et offentligt Dagblad her i Landet har gjort sig skyldigt i en meget farlig Indiskretion, i den efter Straffeloven meget farlige Forbrydelse at røbe en Statshemmelighed — ikke en eneste. Det gaar man over i Tavshed. Men jeg ved, at fra den Side ventede man aldeles ikke, at denne Sag skulde tage en politisk Vending. Man var ganske klar over, at naar Salgstraktaten blev forelagt, vilde der være et stort Flertal for den i begge Rigsdagens Ting. Vil man blot gennemgaa Højre- og Venstrepressen for en halvanden Uges Tid siden — længere behøver man ikke at gaa tilbage —, vil man læse en Række Udtalelser om, at Sagens Realitet var givet, fordi der i begge Rigsdagens Ting fandtes et stort Flertal for Sagen. Og i den Journalistkreds, der hører til det Blad, jeg her sigter til, var man ganske klar

over, at det kun drejede sig om en Pressekampagne. Formaålet var egentlig at drille et konkurrerende Organ, som man mente ikke havde selvstændige Meninger, men, som den højtærede Finansminister udtrykte sig, lod Bladet være en Lobescowes af Interviews og alle mulige Indsendere i Stedet for, at Pressen, som den højtærede Finansminister sagde, burde være, hvad den i gamle Dage var — og jeg trøster mig med, at der ogsaa nu er en saadan Presse — en Talerstol og en Domstol. Altsaa, der var et Blad, som var Vælling, Lobescowes, uden selvstændige Meninger, men som alligevel følte Stemningen, saa at det ikke direkte vilde gaa imod Ministeriet i denne Krigssituation. Det lille Blad søgte at drille det store, men man var ganske forberedt paa, at Kampagnen slet ikke vilde føre til nogen politisk Bevægelse eller til Sagens Stranding. De, der skrev disse Artikler i Bladet „København“, udtalte i Journalistkredse til hvem, der vilde høre det, at Salget var jo givet, men det var morsomt at drille Højrepressen, der ikke altid havde været saa chauvinistisk, som den burde være under Krigssituationen.

Saa sker der imidlertid det, at Pressestormen vokser sig stærkere, end Ophavsmændene til denne Pressestrid havde tænkt sig. Der skete det, der ikke saa sjældent sker i Livet, at nogle maner Aander frem, og saa kan de ikke besværge dem. Pressestormen tager Magten fra sine Ophavsmænd. Naar en Storm fejer nod ad Gaden, kan den gøre et meget uhyggeligt Indtryk paa den, der sidder inden Døre, men i Virkeligheden er den ikke saa farlig; naar man tager Vinterfrakke paa, slaar Kraven op om Ørerne og gaar op imod Stormen, kan man nok klare sig. Nogle Timer efter, eller i alt Fald nogle Dage efter, har Stormen atter lagt sig. Men bliver man bange for en saadan Pressestorm, tager den Magten fra en, og navnlig dem, der har været med til at fremkalde den, hvirvler dem med sig i en vild fejende Hvirvel; saa gaar det galt. Særlig har jeg lagt Mærke til, at Højrerigsdagsmænd er i højeste Grad nervøst følsomme overfor Presserøster. Det gælder sikkert ikke i saa høj Grad andre Partier, i alt Fald ikke Socialdemokratiet. Det kommer vel af, at vi staar ganske anderledes rodfæstede, solidt grundmurede i Befolkningen. Vi tager en Presseartikel for det, den er. Vi har vort Program, vi har vore Principper og vore faste Organisationer, de svajer ikke hid og did for